

Arrest

nr. 151 970 van 8 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 23 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALDELHOF, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 januari 2015.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verzoekende partij voert in casu de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan. Daarnaast voert zij eveneens de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, 22bis van de Grondwet, 3 en 9 van het IVRK, van de artikelen 6,7, 19, 20 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, die zij allen geschonden acht als gevolg van het niet voldoen aan de verplichting om rekening te houden met de specifieke omstandigheden zoals voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In casu voert de verzoekende partij een gezinsleven aan met haar partner met legaal verblijf in België en hun minderjarig zoontje. Zij geeft aan dat met haar individuele situatie geen rekening werd gehouden in de beslissing, zij haar zoon zal moeten achterlaten zonder te weten wanneer zij hem terug zal kunnen vervoegen; haar zoontje binnenkort naar school zal gaan; haar zoontje geen Nepalese identiteitsdocumenten zal kunnen verkrijgen nu dat in de praktijk niet kan en waarvoor ze verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Nepal van maart 2012. Tot slot verwijst ze nog naar een arrest van de Raad van 27 augustus 2013 met nummer 108 614.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet – dat een omzetting in het Belgische recht betreft van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG – stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Overeenkomstig artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet dient onder een “beslissing tot verwijdering” te worden verstaan “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Gelet op voormelde definitie dient te worden aangenomen dat de in casu bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft.

Op grond van voormelde bepaling dient het bestuur bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder meer rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokkene. Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, hem opgelegd door de Europese wetgever.

De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk toe kunnen leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen.

Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsverplichting bevat, wijst de Raad erop dat op grond van voornoemd artikel het volstaat dat op een of andere manier blijkt dat rekening werd gehouden met de in deze bepaling vermelde elementen indien deze relevant zijn in de voorliggende zaak. De Raad stelt in casu vast dat de gemachtigde expliciet motiveert omtrent het gezins- en familieleven van de verzoekende partij, waar zij in de beslissing stelt dat: "Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM kan worden gesteld dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied niet betekent dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met haar familie (kind U.A. (...)) te verenigen. (...)." De bestreden beslissing bevat derhalve een expliciete motivering over de individuele gezinssituatie van de verzoekende partij, zodat aangenomen dient te worden dat er rekening werd gehouden met dit specifieke element in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De kritiek van de verzoekende partij mist derhalve feitelijke grondslag. Waar de verzoekende partij daarnaast nog verwijst naar de onmogelijkheid tot het verkrijgen van verblijfsdocumenten voor haar zoontje in Nepal, dient erop te worden gewezen dat zij met een loutere verwijzing naar een algemeen rapport deze bewering niet aannemelijk maakt. Haar kritiek is op dit punt hypothetisch. Zij weerlegt de concrete bovenstaande motivering uit de bestreden beslissing niet dat de tijdelijke verwijdering geen schending uitmaakt van haar gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Wat de verwijzing naar het arrest van de Raad tot slot betreft, dient erop te worden gewezen dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking kennen. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat haar situatie vergelijkbaar is met die van de vreemdeling in het arrest waarnaar verwezen wordt: in dat arrest gaat het immers om een alleenstaande vrouw met een kind, in tegenstelling tot de verzoekende partij wiens partner ook de vader van haar minderjarige kind is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen in het kader van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat de overige hierboven vermelde geschonden geachte artikelen als gevolg van een vermeende schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet worden geschonden. Bovendien beroept de verzoekende partij zich voor deze beweerde schendingen op dezelfde concrete grieven.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat wat de schending van de artikelen 3 en 9 van het IVRK -en het hoger belang van het kind- betreft, dat het minderjarige kind van de verzoekende partij niet als dusdanig is vertegenwoordigd in het huidige geding zodat de verzoekende partij zich niet dienstig op deze artikelen kan beroepen. Daarnaast merkt de Raad op dat deze artikelen van het IVRK wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreffen, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK daarom niet dienstig inroepen.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 18 juni 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 30 juli 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 15 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt dat zij wel belang heeft en dat VwP zich niet kan verschuilen achter de gebonden bevoegdheid. Hogere rechtsnormen moeten worden gerespecteerd. Zij stelt dat volgens de beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM werd aangetoond aangezien het slechts over een tijdelijke verwijdering gaat maar merkt op dat zij een zoontje heeft dat in juni drie jaar is geworden en dat hier naar school gaat en dat de vader van haar kind een Belgische onderdaan is die hier werkt en familiale banden heeft en die zeker niet mee naar Nepal kan en er geen termijn is vastgelegd waarbinnen een aanvraag dient behandeld te worden; een slechts tijdelijke scheiding is dus niet gegarandeerd. Verder stelt VzP dat als de bestreden beslissing wordt uitgevoerd haar kind geruime tijd zonder zijn moeder zal moeten opgroeien en dat er voldoende hinderpalen zijn aangetoond dat artikel 8 van het EVRM geschonden wordt. Vervolgens merkt VzP op dat zij haar zoontje niet zal kunnen meenemen naar Nepal aangezien er geen garantie is dat haar zoontje het Nepalese staatsburgerschap zal ontvangen. Zij stelt dat volgens de Raad dit slechts een louter hypothetische vrees is maar dat deze gegevens bevestigd worden in het officieel ambtsbericht van Nederland, en dat ook VwP zich op dergelijke landeninformatie baseert. Haar vrees is dus niet louter hypothetisch en het is evenmin gegarandeerd dat de scheiding slechts tijdelijk zal zijn. Bovendien is het niet zeker dat zij vanuit Nepal terug zal kunnen keren naar België. Het kan misschien enkele jaren duren. Ten slotte wijst VzP er op dat door de aardbeving in Nepal het land zich in een humanitaire crisis bevindt en de FOD Buitenlandse Zaken alle reizen naar het land afraadt. Zij verwijst naar het verzoekschrift waarin naar een arrest verwezen wordt van de Raad over een alleenstaande moeder met een kind waarbij de bestreden beslissing vernietigd werd. VzP stelt dat zij wel naar dit arrest kan verwijzen aangezien de vader sowieso niet mee kan en VzP de facto als alleenstaande moeder moet terugkeren naar Nepal, waardoor zij er moeilijkheden kan ondervinden. Artikel 24 van het Handvest verplicht lidstaten rekening te houden met het hoger belang van het kind en stelt dat ieder kind recht heeft op een effectieve omgang met beide ouders. Een terugkeer van de moeder betekent een scheiding van één van de ouders. Het kind zal dus niet frequent met beide ouders kunnen omgaan.”

2.4. Ter terechtzitting werpt de verzoekende partij op dat de aardbeving in Nepal voor een humanitaire crisis heeft gezorgd waardoor alle reizen naar het land worden afgeraden en ze verwijst hiervoor naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken.

In de mate dat de verzoekende partij hiermee een nieuwe schending van artikel 3 van het EVRM lijkt aan te voeren, dient er te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot het verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst en op geen enkele wijze enig verband met haar persoon aannemelijk maakt die zou duiden op een schending van artikel 3 van het EVRM. Een verwijzing naar de algemene toestand volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De verzoekende partij moet - zoals reeds gesteld - enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt *in casu* geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is in de zin dat zij bij een eventuele terugkeer zal terechtkomen in een plaats en in omstandigheden waarbij zij persoonlijk een reëel ernstig

risico loopt en zo dreigt om op onmenselijke of mensenwaardige wijze behandeld te worden omwille van de gevolgen van de aardbeving in Nepal.

Bovendien wijst de Raad erop dat het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar de verzoekende partij verwijst, irrelevant is daar het niet slaat op haar concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206). De verzoekende partij is echter geen bezoeker van het land, maar het betreft haar land van herkomst.

2.5. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting reageert op de vaststelling uit de beschikking van 15 juni 2015 dat de verwijzing naar het arrest - naast het feit dat er geen sprake is van een precedentenwerking in de continentale rechtstraditie - niet dienstig is nu de zaken niet vergelijkbaar zijn omdat ze verschillende feitelijke situaties betreffen, dient erop te worden gewezen dat zij zich ter terechtzitting beperkt tot loutere beweringen zonder deze op enige wijze te staven met een begin van bewijs. Deze kritiek kan derhalve geen afbreuk doen aan de vaststelling uit voormelde beschikking.

2.6. Voor zover de verzoekende partij op 18 juni 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting voor het overige volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift door dit middel gedeeltelijk te herhalen en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 15 juni 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET